Just as *tha dad* verbs can appear in active and passive constructions, so too can verbal collocations made with those same verbs. For example, the Class V agentive-nominative verb 역하기 (pt. 黃子; f. 万景子) can be translated as "to take out" or "to send out" and has several collocations. A collocation used in a passive sentence can be seen with 新丁湯可可能。

बर्धेनः नेत्यः दुनः प्रान्तः प्रान्तः प्रान्तः । प्रत्नः विन् । वित्रः विग्रां स्त्रान्तः स्त्रुनः स्त्रुनः । वित्रः विग्रां स्त्रिनः स्त्रुनः । प्रत्राः प्रान्तः । प्रत्राः प्रत्राः स्त्राः स्त्रुनः । प्रत्राः स्त्राः स्त्रिनः । प्रत्राः स्त्रिनः । प्रत्रः स्त्रिनः । प्रत्राः स्त्रः स्त्रिनः । प्रत्राः स्त्रः स्त्रः स्त्राः स्त्रः स्त्रः स्त्रः । प्रत्रः स्त्रः स्त्

Similarly, this can be seen with বহাৰ বুলিব, here taking the adverb কুলাবেন:

चुर्राञ्चराश्चेत्राश्चेत्राश्चेत्राश्चराह्याप्यराप्यरा। तज्ञकातुः तज्ज्ञेत्राधाः The tree of the mind of enlightenment perpetually bears fruit.

A number of other collocations in active-voice sentences—such as ব্যায়ে বিশ্ব ("to give ordination") or খুবাৰেট্টবা ("to disbelieve" or "to corrupt")—can also be seen.

Verbal collocations blur the issue of what constitutes a discrete unit of meaning, or "morpheme" in Tibetan. In languages like English, a differentiation is made between *free* and *bound* morphemes—that is, between units of meaning that can stand alone as words and those which function solely as constituent parts. In Tibetan, certain elements of the language fall clearly into these two categories, though some elements appear to function in different contexts as either. In unsegmented languages like Tibetan, this latter group complicates